

משחה נדב

כי השחייה היא רק תירוץ

"בכל קרב, הסיפור בעצם הוא הכבוד.

למה הכבוד?

כי המנצח לוקח את כבודו של המנוצח"

מתוך "Rope Burns: Stories from the Corner" של Jerry Boyd

האם רק על הכבוד מדובר, כשספורטאי מתמודד על הבכורה?

האם באמת מדובר על לקחת את הכבוד של האחרים?

האם בכלל, אפשר לקבל כבוד בלי לקחת?

על סוג של שאלות כאלו בייליתי שעות רבות בשיחות עם חברי נדב ז"ל.

ניסינו למצוא את דרכנו בעולם של תחרות, לשמור על הכבוד שלנו בלי לקחת את כבודו של האחר. גם היום אחרי שמשחה נדב הסתיים אני ממשיך להרגיש לבד כששאלות כאלו עולות במוחי. לאחר מותו גיליתי שלנדב הייה כשרון נדיר לשמור על מערכות יחסים מותאמות לכל אחד, לכל גיל ולכל תפיסת עולם. היה יכול לדבר עם כל אחד בגובה העיניים בלי לדרוש את כבודו של האחר ובלי לקחת. הוא תמיד רק נותן.

לו נדב היה איתנו, בסוף התחרות היה ניגש אלי כמו תמיד ומברך אותי על תחרות יפה, ובאותה הנשימה היה מציין את כל החסרונות, את כל הטעויות הארגוניות שגילה.

אני בטוח, שכמו בהזדמנויות רבות בעבר, היה משאיר אותי עם הרגשה טובה. כי נדב היה בן אדם אמיתי. היה תמיד ישר ותמיד מהלב.

אני מודה בראש ובראשונה לכל השחיינים שבאו והשתתפו ב"משחה נדב".

אני יודע שהיו עוד רבים שביקשו להגיע ולא התאפשר להם בגלל התקנון או התאריך וסיבות אחרות.

תודה למשפחת שני ולאנשי גליל עליון שהיו משפחתו המורחבת בשנים האחרונות לחייו.

אני חייב להודות לשני אנשים במיוחד, אנשים שהשקיעו מזמנם ומכספם כדי לקיים את התחרות: אריק פרי ומשה יוסיפוביץ'. אריק פרי, מי שהיה מעורב בכל השלבים של התכנון והביצוע, גילה כושר ניהול יוצא דופן כשהצליח להפתיע גם אותי עם העמידה בלוח הזמנים, דבר נדיר בתחרויות מים פתוחים.

תודה לכל צוות השופטים שהתנדבו בהמוניהם.

תודה לאנשי קיבוץ ניר דוד שהתאהבו בענף ומוסרים לכל השחיינים את התפעלותם מהתנהגותם המופתית וממפגן היופי שהציגו במקום, ומזמינים אותנו גם בשנה הבאה.

תודה לעומר טייכנר מנהל מרכז הולצר אשר השקיע מעל ומעבר לתפקידו, להצלחת האירוע.

תודה לכל המאמנים, מאמני ההווה והעבר שבאו וכיבדו אותנו בנוכחותם.

תודה, להדר בן דרור יו"ר ועדת המים הפתוחים, לנעם צבי יו"ר איגוד השחייה ולכל צוות משרד האיגוד על הסבלנות והתמיכה שנתנו לנו בהקמת מפעל זה.

סליחה מאלו שלא הזכרתי את שמם, אם בגלל ששכחתי או מאחר שהם היו כל כך רבים.

פנו אלי רבים בבקשה להפוך את התחרות למסורת. כל עוד אוכל לעשות זאת אמשיך לשמור על זכרו של נדב.

אנדרי טוט